

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/56/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115012357
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2115012357.9

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného T. B., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 29.11.2018 pod sp. zn. 5T/145/2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.05.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného T. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 29.11.2018 pod sp. zn. 5T/145/2015 bol obžalovaný T. B. uznaný vinným v bode 1./ a 2/. pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák. vo viacčinnom súbahu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1./ dňa 19.03.2015 v čase o 22.40 hod. v Trnave, na Zelenečskej ulici pred ubytovňou Trnava sa stretol s neznámou osobou, táto mu podala neznámy predmet, ktorý si skryl do kapucne na svojej mikine, načo bol skontrolovaný príslušníkmi Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Trnava, kde v kapucni mikiny obvineného bola nájdená zápalková krabička, ktorá obsahovala servítka a skladačku s neznámym obsahom, kde znaleckým skúmaním bolo zistené, že predložená papierová skladačka obsahovala biely kryštalický materiál s hmotnosťou 21 mg obsahujúci účinnú látku metamfetamín v množstve viac ako 10 mg, čo zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok,

2./ dňa 06.06.2015 v Trnave, na Hornopotočnej ulici, pri pomníku SNP oproti hotelu Holiday Inn pristúpil k tu spiacemu poškodenému Q. V., ktorému bez použitia fyzického násillia odcudzil mobilný telefón zn. Samsung, typ S7710 Galaxy Xcover 2, IMEI:XXXXXXXXXXXXXXXX, čiernej farby, na ktorom poškodený sedel, čím svojim konaním spôsobil poškodenému Q. V., trvale bytom K., ul. Z. č. X, škodu krádežou vo výške 180,-€, pričom obvinený T. B. bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 16.01.2015, sp. zn. 7T 58/2014, právoplatným dňa 08.04.2015, odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona na podmienený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace so skúšobnou dobou v trvaní 1 (jeden) rok 6 (šesť) mesiacov.

Za tento trestný čin uložil okresný súd obžalovanému podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. okresný súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. okresný súd obžalovanému uložil i ochranné liečenie protitoxikomanické ambulatnou formou.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 226-230 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný T. B., ktorý v písomne podanom odvolaní prostredníctvom svojej obhajkyne (na č.l. 233) namietal správnosť napadnutého rozsudku vo výroku o vine a treste s poukazom na tú skutočnosť, že v trestnom konaní nebola dostatočným spôsobom zodpovedaná otázka trestnej zodpovednosti obžalovaného, nakoľko jeho príčetnosť nebola vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázaná a to s ohľadom na rozporuplné závery znalcov. Pokiaľ ide o ustálenú právnu kvalifikáciu prečinu krádeže, obhajkyňa vyjadrila nesúhlas s názorom súdu prvého stupňa, pričom uviedla, že v danom prípade pokiaľ je predchádzajúce odsúdenie obžalovaného už zahladené, nie je možné na toto pri ďalšom rozhodovaní prihliadať a preto bolo nevyhnutné skutok pod bodom 2 kvalifikovať ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. Taktiež nesúhlasila s výrokom o nepodmienečnom treste, keď súd neukladal obžalovanému trest podmienený (hoci mu v tom nebránila žiadna zákonná prekážka) a tiež nepriznal obžalovanému pohľadujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., nakoľko obžalovaný pri záverečnej reči vyjadril úprimnú ľútosť v súvislosti so spáchaním predmetných skutkov, čo malo zároveň aj negatívny dopad na úpravu trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods.4 Tr. zák. S poukazom na uvedené preto navrhla zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu a rozhodnúť (s poukazom na nepríčetnosť obžalovaného) o jeho oslobodení spod obžaloby.

Prokurátor okresnej prokuratúry odvolanie proti rozsudku okresného súdu nepodal.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti obžalovaného, opatrovníka obžalovaného, obhajcu a prokurátora krajskej prokuratúry.

Obžalovaný ako i jeho obhajca (ktorý mu bol ustanovený následne po oznámení u ukončení obhajoby splnomocnenou obhajkyňou) na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrvali na podanom odvolaní s poukazom na dôvody v ňom uvedené a zároveň žiadali o oslobodenie spod obžaloby okresného prokurátora.

Prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko považuje napadnutý rozsudok za správny a zákonný.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovanej podľa § 316 Trestného poriadku ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí všetky správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa (ktorý tento v napadnutom rozsudku veľmi podrobným spôsobom odôvodnil).

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II.US 78/05, III.US 264/08, IV.US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Ak si potom nadriadený súd osvojuje správnosť záverov napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je jeho úlohou zamerať sa výlučne na riešenie odvolacích námietok odvolateľa.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného týkajúce sa jeho trestnej zodpovednosti s poukazom na možnú nepríčetnosť v čase spáchania skutku, v danom smere odvolací súd uvádza, že okresný súd sa aj v tomto ohľade v celom rozsahu vysporiadal s otázkou trestnej zodpovednosti obžalovaného ako páchatela predmetnej trestnej činnosti, keď uviedol, že znalkyňa z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, MUDr. Daniela Martišová obžalovaného vyšetrla dňa 06.08.2015 počas jeho hospitalizácie v psychiatrickej nemocnici v Pezinku, táto bola vypočutá na hlavnom pojednávaní k jej znaleckému posudku č. 45/2015 pričom konštatovala, že obžalovaný trpí mentálnou retardáciou ľahkého stupňa a je závislý od amfetamínov, no napriek mentálnemu deficitu obžalovaný jasne rozpoznáva hranice spoločenských a právnych noriem a v čase skutkov a ani v čase znaleckého vyšetrenia nemal znížené ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti. Naopak, jeho konanie bolo primerané cieľom, ktoré chcel dosiahnuť. Po jeho prepustení z psychiatrickej nemocnice v Pezinku, kde absolvoval ústavnú liečbu, bola odôvodnená ochranná protitoxikomanická liečba ambulantnou formou, pričom tento druh liečby u neho i znalkyňa i navrhla. Znaleckým vyšetrením, ktoré bolo realizované v blízkej časovej nadväznosti na čas spáchania skutkov bolo teda aj podľa názoru odvolacieho súdu jasne a dostatočným spôsobom (bez nutnosti tieto závery verifikovať ďalším dokazovaním) preukázané, že obžalovaný v kritickom čase mohol rozpoznať protiprávnosť svojho konania a toto konanie aj ovládať, pričom o správnosti zistení znalkyne nemal pochybnosti ani súd odvolací.

Čo sa týka odvolacích námietok v súvislosti s právnou kvalifikáciou skutku pod bodom 2/ ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr. zák. (aj napriek jeho zahľadeniu) odvolací súd uvádza nasledovné.

Právnym dôsledkom zahľadania odsúdenia je zákonná fikcia neodsúdenia, ktorá nastáva nadobudnutím právoplatnosti zahľadania odsúdenia a pôsobí ex nunc, teda od momentu právoplatnosti zahľadania do budúcnosti (porov. napr. Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. októbra 2018, Tpj 31/2018, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona vo vzťahu k ustanoveniam § 353 ods. 8, § 355 ods. 10 Trestného poriadku - „... ak bol trestný čin spáchaný ako trestnoprávna recidíva, tento stav sa nezmení nastaním účinkov zahľadania odsúdenia

skorším rozsudkom, vyhlásenie ktorého je momentom časového rozhrania medzi (jednak) viacčinným súbehom trestných činov spáchaných v predchádzajúcom období a (jednak) trestnoprávnou recidívou; z odôvodnenia: nejde o recidívu, ak u skoršieho rozhodnutia nastali účinky zahľadania odsúdenia pred opakovaným spáchaním trestného činu...“

Ak medzi spáchaním (dokonaním) žalovaného trestného činu (naplnením všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu) a rozhodnutím o odsúdení za žalovaný trestný čin prišlo k zahľadaniu odsúdenia, ktoré tvorí jeden zo znakov základnej skutkovej podstaty predmetného trestného činu, prípadne kvalifikačný znak kvalifikovanej skutkovej podstaty predmetného trestného činu, má toto zahľadanie účinky vo vzťahu k ukladaniu trestu za žalovaný trestný čin (napr. vo vzťahu k možnej aplikácii § 37 písm. m), § 42, § 49 ods. 2, Trestného zákona), nakoľko trest sa ukladá v časovom momente (okamihu) rozhodovania a teda zohľadňuje objektívny stav už po zahľadení predchádzajúceho rozhodnutia. (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 7. februára 2012, sp. zn. 2To/5/2011 uverejnený v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2013 pod č. 11 - „ak je podľa ustanovení Trestného zákona pri rozhodovaní potrebné posúdiť, či u predchádzajúceho odsúdenia obžalovaného nastali účinky zahľadania, posudzuje tieto účinky odvolací súd podľa stavu v čase svojho rozhodovania, a to napriek tomu, že podstatou odvolacieho konania je prieskum zákonnosti a odôvodnenosti rozsudku súdu prvého stupňa. Odvolací súd alebo súd prvého stupňa, ktorému odvolací súd vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, teda otázku zahľadania predchádzajúceho odsúdenia nemôže považovať za uzavretú a je pri jej posudzovaní v rovnakej pozícii, ako súd prvého stupňa pri pôvodnom meritórnom rozhodovaní.“)

Toto zahľadanie však nemá vplyv na samotnú trestnosť žalovaného trestného činu, ktorú stíhaný skutok nadobudol momentom dokonania (resp. spáchania) žalovaného trestného činu, teda naplnením všetkých znakov (základnej alebo kvalifikovanej) skutkovej podstaty tohto trestného činu, nakoľko zánik trestnosti dokonaného trestného činu môže podľa Trestného zákona nastať iba zmenou zákona (§ 84 Trestného zákona), účinnou ľútosťou (§ 85 Trestného zákona) alebo premlčaním trestného stíhania (§ 87, § 88, § 96 Trestného zákona).

Vo vzťahu k zahľadaniu predchádzajúceho odsúdenia, ktoré tvorí kvalifikačný znak kvalifikovanej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. júla 2013, sp. zn. 3Tdo/28/2013 uverejnené v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2014 pod č. 92 (Pre posúdenie, či páchatel naplnil znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 2 písm. c) Trestného zákona je rozhodujúce, aby aspoň prvý čiastkový útok aktuálne posudzovaného pokračovacieho trestného činu bol spáchaný v období dvadsiatich štyroch mesiacov plynúcim od odsúdenia alebo prepustenia, resp. podmieneného prepustenia páchatela z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za taký čin. Ide teda o trestnoprávnú recidívu a nie o viacčinný rovnorodý súbeh, ktorá je časovo viazaná na začatie páchania alebo spáchanie dotknutého trestného činu v lehote dvadsiatich štyroch mesiacov, ktorá sa počíta odo dňa právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, alebo, ak bol uložený trest odňatia slobody bez podmieneného odkladu jeho výkonu, odo dňa prepustenia odsúdeného na slobodu.) ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2011, sp. zn. 2Tdo/54/2011 uverejnené v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2013 pod č. 6 (Trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona je dokonaný naplnením jeho zákonných znakov, t. j. okamihom, keď páchatel najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nebanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 1 Trestného zákona) alebo sa úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 2 Trestného zákona). Okamihom spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v nasledujúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch od predchádzajúceho odsúdenia alebo prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je okamih jeho dokonania a nie až okamih jeho dokončenia.)

Pokiaľ teda zánik skutočnosti podmieňujúcej aplikáciu kvalifikačného znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu (uplynutím dvadsiatich štyroch mesiacov od predchádzajúceho odsúdenia, resp. prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody) po dokonaní (pokračovacieho/trváceho) trestného činu, avšak pred jeho dokončením (tak ako je to uvedené pri vyššie uvedených trestných činoch týrania blízkej

osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 2 písm. c) Trestného zákona a zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 písm. c) Trestného zákona) nespôsobuje zánik aplikácie predmetného kvalifikačného znaku („hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený“), je potrebné aplikáciou argumentum a minori ad maius dospieť k záveru, že zánik skutočnosti podmieňujúcej aplikáciu kvalifikačného znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu (zahľadenie predchádzajúceho odsúdenia) nespôsobí zánik aplikácie kvalifikačného znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu po jeho dokonaní, resp. spáchaní (ako je tomu pri prejednávanej prečine, ktorý bol spáchaný dňa 06.06.2015).

V súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri ukladaní trestu obžalovanému. Prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti (§ 37 písm. h) Tr. zák.), poľahčujúce okolnosti (ktorá neboli zistené žiadne) a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy.

Rešpektujúc tieto hľadiská považuje odvolací súd úhrnný trest odňatia slobody (ktorý však v zmysle vyššie uvedeného nebolo nevyhnutné ukladať s poukazom na § 49 ods.2 Tr. zák. tak, ako to uvádza prvostupňový súd, ale s poukazom na osobnostné pomery obžalovaného) vo výmere 16 mesiacov nepodmienečne ukladaný obžalovanému na samej spodnej zvýšenej trestnej sadzby stanovenej v § 212 ods.3 Trestného zákona za použitia § 37 písm. h), § 38 ods.4, § 41 ods.1 Trestného zákona za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovaného. Takto uložený trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie.

Na margo odvolacích námietok v danom smere krajský súd uvádza, že odvolací súd rovnako nesúhlasí s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák., teda že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval.

Je faktom, že obžalovaný viackrát vyslovil úprimnú ľútosť, ale jeho úprimnosti odvolací súd neuveril. Obžalovaný, ktorý bol doposiaľ až 4-krát súdne trestaný za majetkovú trestnú činnosť, opakovane na podmienené tresty odňatia slobody, viackrát vyslovil úprimné oľutovanie svojich konaní, ale jeho ďalšie správanie, ktorým je opakované trestná činnosť v minulosti, ako i správanie v prejednávanej konaní, ktorým sa snažil „vyťažiť“ miernejšiu právnu kvalifikáciu, resp. oslobodenie spod obžaloby, napokon o jeho úprimnom postoji vôbec nenasvedčuje. Odvolací súd preto v súlade s názorom okresného súdu (ktorý nepriznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák.) dospel k záveru, že v prípade páchatel'ov, ktorý sa opakovane dopúšťajú trestnej činnosti a v základnom konaní sa v celom rozsahu nepriznajú k spáchanej trestnej činnosti a jej právnej kvalifikácii (ak je samozrejme objektívne daná), túto úprimne neoľutujú, nie je v súlade so zákonom priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti bez ohľadu na to, že sa páchatel' k spáchaniu skutku „v podstate“ doznal a túto oľutoval tak, ako to naznačila obhajkyňa obžalovaného v odvolacích námietkach.

Ďalej odvolací súd uvádza, že okresný súd pri ukladaní nepodmienečného trestu súčasne správnym spôsobom v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného zaradil pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko je preukázateľné, že obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný trestný čin nebol.

Napokon okresný súd správne rozhodol aj o uložení ochranného ambulantného protitoxikomanického liečenia obžalovanému, nakoľko tento druh ochranného opatrenia má plné opodstatnenie nielen v záveroch znalkyne MUDr. Daniely Martišovej, ale aj v jednotlivých dôkazoch nachádzajúcich sa v spisovom materiáli, z ktorých (vo svojom súhrne) vyplýva, že obžalovaný je psychicky závislý na amfetamínoch a predmetnú trestnú činnosť páchal práve v súvislosti s užívaním návykových látok (§ 73 ods.2 písm. d) Tr. zák.).

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd nepovažoval odvolanie obžalovaného proti napadnutému rozsudku za dôvodné, preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.